

ELVA IRENE NIELSEN

Offentliggjort d. [26. maj 2016](#)

Elva og Rasmus levede et eventyrlystent liv sammen, men en dag fik Rasmus en blodprop. De sidste ni år af hans liv sad Elva ved hans side, selvom han ikke kunne bevæge kroppen.

TILBAGE STÅR DET GULNEDE BRYLLUPSBILLEDE

Tekst og foto af Emil Kaas-Hansen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

Kaffen er hældt op, og stakke af billeder står stablet på bordet, mens Elva Irene Nielsen leder efter sit bryllupsbillede. To unge mennesker, der ville se hele verden sammen, står side om side på det gulnede fotopapir. Men da Rasmus fik en blodprop for omkring 14 år siden slukkes drømmen om at se alting sammen. I den sidste tid af Rasmus' liv havde de to kun minderne tilbage.

"Vi var et kønt par, synes jeg," siger Elva og sætter billedet på bordet, der i forvejen prydes af fotografier med familiemedlemmer, venner og rejser. Enkelte er særligt udvalgt og lagt frem på bordet, blandt andet et billede fra dengang de kørte rundt i Australien med Elvas bror. En tur Elva stadig snakker passioneret om. Det var især Elva, der ville opleve hele verden, og selvom Rasmus ikke altid kunne følge med, gjorde han et ihærdigt forsøg.

Men blodproppen satte en stopper for drømmene, da han blev lam i kroppen og var lænket til en kørestol. Alligevel blev de to sammen i de sidste ni år af Rasmus' liv. For selvom Elva ville se hele verden, skulle det ikke være uden Rasmus.

"HAN HAVDE SÅDAN ET LUNT BLIK"

Bryllupsbilledet står på bordet og pynter, og Elva er ikke tvivl om, hvad det var, hun faldt for ved Rasmus. "Jamen, han havde sådan et lunt blik. Det kan man jo også se på billedet," siger hun og peger på fotoet.

Mens Elva beundrer bryllupsbilledet, træder en af de ansatte på plejehjemmet ind i hendes lejlighed og informerer om, at der er frokost om 10 minutter. Men hun får ikke lov at slippe ud igen, før hun også har bekræftet Rasmus' lune blik. Man får næsten et indtryk af, at alle har hørt om hende og Rasmus' oplevelsesrige liv.

Erindringerne fra deres lange liv var, hvad der holdt dem sammen til sidst. Når de ikke kunne rejse verden rundt, kunne de mindes dengang, de gjorde. Det er måske også derfor, at når man spørger Elva om hendes ægteskab, er det ikke tiden med Rasmus som invalid, der står tilbage. Men minderne.

JALOUSIEN UDFORDREDE ÆGTESKABET

Det var ikke altid let for de to, især når Rasmus til tider blev bitter over hverdagens uretfærdigheder. En bitterhed der viste sig ved, at han til tider blev meget jaloux. Elva fortæller om episoder, hvor hun læste avis, og Rasmus spurgte, om hun holdt mere af avisen end af ham.

Det var ikke nemt for de to at håndtere Rasmus' lidelse, men for Elva var der ingen anden udvej end at blive ved Rasmus side til det sidste. "Jeg kunne ikke nænne at gå fra ham, det var jo ikke hans skyld," siger Elva om tiden efter Rasmus' blodprop.

Det var også derfor, han først kom på plejehjem, da den allersidste tid nærmede sig. Men Elva sad stadig ved ham hver dag på plejehjemmet. Da personalet på plejehjemmet foreslog at hjælpe Rasmus på vej, var Elva også klar i spyttet om, hvad der skulle ske med hendes mand.

"Jeg vil ikke stå og lade Rasmus dø!" sagde hun til plejepersonalet, da de kom med et sådan forslag. For Elva var det ikke slut endnu.

MINDERNE ER DER STADIG

I dag sidder Elva på plejehjemmet Koltgården, og det er længe siden, hun måtte sige endeligt farvel til sin Rasmus. Havde han levet en måned længere, kunne de have fejret guldbrillup. Det er måske også derfor, at Elva føler sig lidt ensom. Før i tiden kunne Elva vende tilbage til de mange oplevelser gennem Rasmus' lune blik, men det kan hun ikke i dag.

En fra personalet banker på med Elvas frokost og fortæller hende, at de skal se "Mit Afrika" senere i dag. Det minder Elva om dengang, hende og Rasmus var nede og besøge hendes svoger, der ledede en kaffeplantage hos Karen Blixen. Selvom hun så filmen forleden dag, vil hun nu godt se den igen. Måske får hun chancen for at fortælle historier fra dengang, de var dernede i Kenya.

Elva sætter sig til rette ved bordet med sin frokost foran sig, ved siden af står det gulnede bryllupsbillede af de to eventyrlystne ægtefæller.

Elva og Rasmus var gift i tæet på 50 år. Fotograf Emil Kaas-Hansen.